

M I C H A E L

občasník farností
Krouna a Pustá Kamenice

č. 3/Vánoce 2011

Slovo otce Vladimíra

Drazí farníci, s blízcími se vánočními svátky i začátkem nového roku se chci poohlédnout zpět za rokem uplynulým a vyhlédnout k roku nastávajícímu.

Přeji si poděkovat Pánu, že nám poskytl čas příhodný a vzácný i požehnání pro to, co se podařilo vykonat pro Boží království. A vám farníkům děkuji za Vaši spolupráci, pomoc a modlitby při budování viditelné a duchovní tváře naší farnosti.

Předávám Vám a připojuji se k pozdravu a přání našich biskupů:

Ať radost z narození našeho Spasitele prozáří Vaše srdce a domovy a ať Vás dobrý a mocný Bůh provází svým požehnáním v novém roce 2012. Ať se těšíte ze stálé ochrany Panny Marie a rozmanité inspirace Ducha Svatého ať Vám nikdy neschází: jak v životě osobním a farním, tak v životě rodinném a pracovním.

Žehná P. Vladimír Handl.

Obdarování a Štědrý den

Se štědrostí je to jednoduché – je pro každého. Pro bohatého je zdánlivě povinná, pro chudého jakoby jen něco navíc. Zdánlivě proto, že štědrost v podstatě není funkcí peněz, ale

funkcí srdce. Co vánoční štědrost vyžaduje? Přemýšlení, co bližnímu udělá radost. To ovšem vyžaduje nejprve vědět, co dělá radost mně, pak zahodit to, v čem jsem zvláštní, odmyslet papuče a ponožky, přimyslet k dárku i pěkné zabalení, stužku, jmenovku, a taky – a tím se vánoční dárky liší od všech ostatních – pokud možno zachovat anonymitu dárce.

Proč anonymitu? Abychom se učili neočekávat a nemuset „povinně“ oplácet dobrem za dobro; abychom chtěli být dobří pro Dobro samo. Pak také proto, abychom nezastíňovali toho, jehož dnešním obdarováním připomínáme – Boha Otce. Nebylo možná snadné vymyslet to tak, aby se mohli radovat všichni, kdo se o jeho plánu spásy dovědí, všichni, kdo ta zaslíbení přijmou za svá. Nicméně Bůh Otec to vymyslel a s lidmi, naladěnými na jeho vlnovou délku lásky, plán uskutečnil.

A tak moje božíhodové přání je, abychom neobdarovávali každý sám sebe rychlým koupením toho, co potřebujeme; obdarováváme se navzájem, mějme radost z každého, třeba i trochu nepatřičného dárku a užívejme jej. To pro radost skrytého nebo známého dárce a pro užitek náš. A nad koledami a zeleným chvojím vyhlížejme toho, který zdarma – hm, totiž z lásky, přichází proteplit i naší vinou poněkud vychladlý svět.

Holík Martin: Pane, ať slyším!

Vánoční blázen

V jedné zemi na Východě žil před dvěma tisíci lety mladý blázen. Jako každý blázen snil i on o tom, že se jednou stane moudrým. Miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a při tom žasnout nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné

noci neobjevili novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen.

"Ta nová hvězda je jasnější než ostatní", myslel si. "To bude královská hvězda - narodil se nový vladař! Chci mu nabídnout své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat také nějakého blázna. Vydám se na cestu a budu jej hledat. Hvězda mě povede."

Dlouho přemýšlel, co by novému králi mohl přinést darem. Avšak kromě své bláznovské kapuce, zvonkohry a jedné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat. A tak se z domova vydal na cestu - bláznovskou kapuci na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce.

První noc jej hvězda přivedla do chudé chaloupky. Tam našel dítě, které bylo chromé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

"Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji bláznovskou kapuci. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě si bláznovskou kapuci nasadilo na hlavu a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

Druhou noc jej hvězda zavedla do krásného paláce. Tam našel dítě, které bylo slepé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

"Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě zvonkohru nadšeně rozeznělo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

Třetí noc jej hvězda zavedla do zámku. Tam našel dítě, které bylo hluché. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi.

"Ach", pomyslel si blázen, "dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král." Dítě si květinu s úžasem prohlíželo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo.

"Teď už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lepší, když se vrátím", pomyslel si blázen. Avšak když vzhlédl k obloze, hvězda stála na jednom místě a smála se na něj jasněji než kdykoli předtím. A v tom uviděl cestu k nějaké stáji uprostřed polí.

Před stájí potkal tři krále a zástup pastýřů. I oni hledali nového krále. Ten ležel v jeslích - malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu prostřít čisté plínky, se bezradně rozhlížela a hledala pomoc. Nevěděla, kam by dítě položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadidlo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb.

Jen blázen zde stál s prázdnýma rukama. Maria, plná důvěry, položila tedy dítě do jeho náruče. Tak našel Krále, kterému chtěl v budoucnu sloužit. A také věděl, že svoji bláznovskou kapuci, zvonkohru i květinu rozdal dětem, aby měl místo pro Dítě, které mu nyní se svým úsměvem darovalo moudrost, po níž toužil.

Převzato z www.vira.cz

Za nepřístupnou nostalgii Vánoc můžou katolíci!

A je to. Stromečky už opadaly, až na ty umělé. (...) První všední den. Začíná běžná doba během roku.

V novinách jsem se v rubrice dopisů čtenářů dozvěděl od pisatelky katoličky, že za nostalgii Vánoc, která dnešnímu člověku nemá co říci, může katolická církev, protože se obrací jen k baroku, koledám, jesličkám. Udivilo mne to. Vzpomněl jsem si na vánoční výzdobu obchodů a ulic, která v Brně vypukla, to vím přesně, 28. listopadu. Na koledy, které v rádiích a z reproduktorů (krom Proglasu) přestaly znít dokonce už na

Štědrý den večer – tehdy totiž dětem světa končí Vánoce. Prvky, které nemá žádná církev moc ovlivnit.

Nic z toho všeho, co tu povídám, mi však nedokázalo vzít pravou vánoční náladu. Co na tom, že někdo má byznys. A potichu jsem si liboval, že na té „zpátečnický nostalgické“ víře přece jenom něco je. Že dnes mohu být šťastnější a radostnější a otevřenější než nevěřící, řekněme ne-vánoční lidé. Není to nostalgie, ale tajemství. A tajemství je od toho, aby je neprokoukl kdejaký pobuda a vykuk.

Takže mám, co jiný nemá. A vím, že kdo má, ten dostane ještě víc. A to platí i o tichých darech, o kterých svět nemá ponětí, anebo má a skrytě závidí.

Co se stalo mudrcům?

Naplnila je nevýslovná radost. Toto je moc důležité vědět. Vánoce ve smyslu radostného nazírání na svět – moji milí – nikdy nekončí.

Holík Martin: Pane, ať slyším!

Pořad vánočních a novoročních bohoslužeb

SOBOTA – 24. prosince – ŠTĚDRÝ DEN (vánoční vigilie)

16.00 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

21.30 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

23.00 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

NEDĚLE – 25. prosince – slavnost NAROZENÍ PÁNĚ

7.45 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9.15 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

11.00 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

PONDĚLÍ – 26. prosince – svátek sv. Štěpána, prvomučedníka

7.45 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9.15 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

11.00 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

PÁTEK – 30. prosince – svátek SVATÉ RODINY

17.00 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

18.00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

SOBOTA – 31. prosince – poslední den roku (silvestr)

14.30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

16.00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

17.30 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

NEDĚLE – 1. ledna – slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE

7.45 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9.15 hod. mše sv. v kostele sv. Jakuba na Raně

11.00 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

Dárky extrémně svaté aneb O vánočních dárcích s P. Dr. Vojtěchem Eliášem

Narození Ježíše Krista naplnilo svět radostí. Od těch časů myslet na druhé a dělat lidem radost je hlubokou myšlenkou Vánoc. Nikoliv dárky samotné, nikoliv jejich cena a okázalost, nýbrž důvod, proč si je dáváme: to je, oč tu běží!

Znám člověka, jehož hrabalovsko-menšíkovský styl vyprávění mě vždycky spolehlivě dostane. Obvykle se svíjím smíchy, ale najednou - aha! - kde se vzalo, tu se vzalo moudro, zkušenost, připomínka něčeho v našem životě podstatného...

Tento okouzující vypravěč je Vojtěch Eliáš - katolický kněz, vysokoškolský pedagog a prezident Arcidiecézní charity Praha.

Vojtěch Eliáš: „Co si budeme povídat - já taky rád dostávám dárky! To, co jsem ale rád neměl, je myslím představa některých lidí, že kněží chtějí jenom dárky takové ty extrémně ‚svaté‘. Tzn. svaté obrázky a svaté sošky... Já jsem si vždycky říkal: co si ti lidé myslí, že s tím budu dělat??? Naopak: farář je ten, kdo těchto svatých věcí má úplně nejvíc kolem sebe! Takže to jsem potom řešil tak, když jsem se ze začátku musel často stěhovat - a teď to prozradím - tak jsem tam ty svaté krámy jakoby na té faře zapomněl... Čímž jsem se jich zbavil a řekl jsem si sám: to je jediné řešení, nechám to svým nástupcům tady na té faře!“

Pokud vám vzal dr. Eliáš vítr z plachet, neboť jste se chystali obdarovat pana faráře nějakým tím "svatým" předmětem, nezoufejte. Věřte nevěřte - dobrý dárek pro faráře jsou klidně i chudinky tolik zprofanované - staré dobré fusekle. Zde je podpůrná historka Vojtěcha Eliáše:

Vojtěch Eliáš: „Já jsem vždycky cenil, když jsem dostal od lidí dárek, který byl v něčem vtipný. A asi nejvtipnější dárek, myslím si tedy skutečně na pokraji toho, co si lidi můžou dovolit: ve farnosti, kde jsem působil velice krátce, bylo to na Dobříši u Prahy, jsem od farníků dostal sadu ponožek v liturgických barvách. To tedy musím říci, že pak jsem vždycky, když byla příslušná liturgická barva a sedl jsem si při mši svaté, tak jsem jakoby nadzvednul tu komži, aby si všimli, že mám ponožky zelené, fialové nebo červené - přesně podle barvy... To mi připadá, že má v sobě tu krásu, ten vtip a nakonec i tu praktičnost nebo to, že člověk kdykoliv si ty ponožky bral, tak na tu farnost myslel...“

Vymyslet ten správný dárek - to je poctivá, odpovědná dřina. A o penězích to prioritně není, zdůrazňuje Vojtěch Eliáš.

Vojtěch Eliáš: „Ta doba, kdy jsme měli 3,50 Kčs na dárky a zakoupil jsem za to osm dáreků a ještě mi dvacet halířů zbylo, tak ta je teda pryč, to si přiznejme! Ale myslím si, že v dnešní době to není otázka peněz. Je to otázka toho nápadu, a myslím si, někdy i všímavosti, co by ten člověk chtěl a co by mu udělalo radost. Dárek, který vyjadřuje, že jsem si tě všimal, a že jsem zjistil, že by se ti tohle mohlo hodit, že by ti tohle mohlo udělat radost - to je přeci nádhera...“

Ano je to tak, dárek z lásky či opravdového lidského zájmu a zaujetí - to je vážně nádhera. A nemusí to být jen o vánocích, ale prostě - kdykoliv, jen tak... aby svět byl hezčí a život laskavější...

Rozhovor pro Radiožurnál

Představujeme (nové) služby ve farnosti

V této rubrice bychom čtenářům Michaela chtěli představit různé služby ve farnosti. Některé jsou službou, povoláním a zaměstnáním zároveň, mnohé jsou známé a jsme na ně zvyklí, jiné jsou v naší farnosti novinkou. Ve všech se zračí život farnosti a všechny přiblížíme rozhovory s jejich protagonisty.

Začneme dvěma novinkami. Následuje rozhovor s Janou Odvárkovou o službě pastorační asistentky.

Jano, v čem spočívá služba pastorační asistentky?

Pastoračním asistentem, jednoduše řečeno, chápeme laika, který je zapojen nějakým způsobem v pastoraci. Přitom je buď ve farnosti a je mu nadřízen kněz (farář), nebo pracuje na nějakém speciálním oddělení pastorační služby (mládež, nemocní, ap.) a je prakticky podřízen přímo biskupovi. Službu pastoračního asistenta mohou vykonávat jak muži, tak ženy, protože má své základy ve všeobecném kněžství, tedy ve křtu.

Jak ses k této práci dostala?

V říjnu loňského roku mě P. Vladimír oslovil s tím, zda bych mu ve volném čase nepomohla uklidit zdejší farní knihovnu a také prosil o pomoc s kancelářskou prací. Od té doby pomáhám pravidelně s administrativou.

Potom se přidala výuka náboženství, ke které jsem se dostala náhodou. Již nějakou dobu jsem zvažovala studium na vysoké škole a chtěla jsem volit obor, který by mi byl blízký. Zajímala mě práce s dětmi, ale také na druhou stranu i ty duchovní věci. Shodou okolností jsem se tehdy seznámila s jednou řeholní sestrou, která studovala na Univerzitě Hradec Králové náboženskou výchovu a ta mi vlastně první podala informaci o tom, že přímo tento obor existuje, co zahrnuje atd. Měla jsem možnost účastnit se některých aktivit, které s. Doubravka s dětmi pořádala, a to vše mě tak nějak inspirovalo k tomu, abych se sama ke studiu tohoto programu přihlásila. Nicméně nikdo v té době netušil, že za velmi krátkou dobu přibude k našim farnostem ještě farnost Raná a P. Vladimír bude hledat někoho, kdo by vyučoval náboženství, zejména ty menší děti. Víím, že tehdy oslovoval spoustu jiných lidí i v jiných farnostech, ale nemohl dlouho nikoho sehnat. Já sama jsem byla docela na

vázkách, zda jeho nabídku přijmout, protože jsem tehdy měla práci, se kterou by se toto dalo jen velmi těžko časově skloubit.

Jaké jsou nároky na výkon této služby?

Co se týče výuky náboženství, je žádán alespoň roční katechetický kurz. Řada lidí, s nimiž jsem se setkala, vyučuje náboženství buď jako absolvent ročního katechetického kurzu, nebo se ho současně s již probíhající výukou účastní.

Co máš tedy na starosti?

Ve farnosti pracuji na částečný úvazek, moje povinnosti spočívají ve výše uvedené kancelářské práci, která nejčastěji zahrnuje zápisy do matrik, vyřizování korespondence, přípravu pořadů bohoslužeb, materiálů pro výuku náboženství, volnočasové aktivity s dětmi apod. Vyučuji tři skupinky dětí, dvě zde v Krouně a jednou týdně jezdím do Holetína. Zhruba jednou za dva nebo tři týdny (když o víkendu nejsem zrovna ve škole) se scházíme se skupinkou dětí na faře, většinou hrajeme pohybové a vědomostní hry, do nichž se často snažím zařadit nějaké vhodné aktuální téma v souvislosti s liturgickým rokem. Ačkoliv se to nezdá, nejvíce času zabere administrativa.

Jaké akce ve farnosti probíhají, do jakých se budeme moci zapojit?

Probíhajícími akcemi jsou např. adventní snažení dětí nebo modlitby za farnost. V nadcházejícím roce by měly započít modlitby matek, které by se konaly zhruba jednou za měsíc (povede zřejmě Marie Filipiová). Zejména ze strany starších žen, bylo vysloveno přání scházet se v nově opraveném farním sále k modlitbě růžence, což by se případně dalo spojit s nějakým neformálním posezením a diskusí na vhodné téma. Myslím, že

v zimním období se také můžeme těšit na nějakou tu biblickou hodinu. Jinak budeme samozřejmě dál pokračovat v setkávání s dětmi.

Jaká je naše farnost očima pastorační asistentky?

Zcela upřímně se domnívám, že by naše farnost mohla být trochu živější. Myslím si, že bychom se měli jako farníci více scházet, abychom se lépe poznali a navázali bližší vztahy. Když tady ještě působili hlinečtí kněží, líbila se mi setkání rodin – něco takového tu dle mého názoru chybí.

Jano, děkujeme za rozhovor i za Tvou službu a přejeme, aby se Ti dařilo.

Další službou, která se nám nabízí rovněž poprvé v historii farnosti, je služba akolyty. Představujeme ji v rozhovoru s Petrem Vtípilem.

V čem spočívá služba akolyty?

Podle pověření Biskupství Královéhradeckého spočívá tato služba v podávání svatého přijímání při mších svatých. Je požadováno absolvování kurzu pro lektory a akolyty, který jsem zahájil v říjnu 2011 a ukončím ho pravděpodobně v květnu 2012.

Jak ses k této službě dostal?

Začal jsem jako rodinný akolyta v roce 2008 potom, co onemocněla moje manželka Alena a vrátila se z hospitalizace. Nosil jsem svaté přijímání jí, potom i sousedce paní Kysilkové a také mojí mamince. Poté, co Alenka letos v dubnu zemřela, nabídl jsem se jako akolyta otci Vladimírovi s tím, že bych také rád navštěvoval staré a nemocné lidi ve farnosti. Jsem moc rád,

že mou nabídku otec Vladimír přijal, a nejen že mohu podávat Tělo Kristovo při mši, ale že jej mohu nést také starým a nemocným. Právě v návštěvách těchto farníků vidím význam této služby a spatřuji také svoje poslání.

Jak taková návštěva akolyty probíhá?

Snažím se lidem, kteří se z nejrůznějších důvodů nemohou dostat na mši svatou zprostředkovávat kontakt s životem farnosti. Udržuji také kontakt věřícího, kterého navštěvuji, s knězem, jsem jejich prostředníkem pro služby církve, které může udělit pouze kněz (svátost smíření, pomazání nemocných aj.). Velký význam je kladné narušení jejich uzavřeného prostředí. Jsem někdo, kdo nepatří do jejich rodiny, do okruhu lidí, se kterými se každodenně setkávají. Většinou je to tak, že si stěžují na to, že jsou na obtíž, už tu neměli být apod. Hovořím s nimi a snažím se jim ukázat, jaký smysl jejich život má, že modlitba, které jsou schopni, je velkou pomocí, i když se jim to na první pohled nezdá. Prosím je i o modlitbu za sebe. Připomenu, která je neděle, co se dělo v kostele, kolik dětí se zúčastnilo bohoslužeb apod. Spíše se snažím přiblížit to, co bylo u nás, protože oni sledují bohoslužby v TV Noe nebo na Radiu Proglas. Sdělím hlavní myšlenku bohoslužby slova. Následují předepsané modlitby a podání svatého přijímání. Takové jedné návštěvě mohu věnovat od 20 do 40 minut v závislosti na počtu návštěv o nedělním dopoledni. V jednom období jsem v jednom dopoledni navštívil i 6 farníků a nebyl to problém.

Kolik lidí v současnosti navštěvuješ?

V současnosti navštěvuji tři farnice, ale těch, kteří z důvodu stáří nebo nemoci již nemohou do kostela přijít, je v naší farnosti,

myslím si, víc. A tak bych se chtěl touto cestou nabídnout... Přesvědčil jsem se totiž, že přinesení Eucharistie je pro tyto sestry a bratry velice radostným, dojemným okamžikem. Pokud mne někdo osloví, abych k jejich nemocnému přišel, v žádném případě mne tím neobtěžuje. Naopak i mne tato služba duchovně naplňuje a, jak jsem už říkal, považuji ji za své poslání.

Ve všední den občas také vedeš bohoslužbu...

Ano. Vedl jsem asi třikrát bohoslužbu slova s podáváním svatého přijímání v Krouně, ale byl jsem také jednou v Pusté Kamenici. Rád bych dostal příležitost i v Otradově. Jsem za tuto důvěru také velice vděčný. Ale není to pro mě jednoduché, musím si vždycky udělat do misálu taháky... Ale vnímám, snad se nepletu, kladnou odezvu. A díky farníkům, že se těchto bohoslužeb účastní.

I Tobě s přáním všeho dobrého děkujeme za rozhovor a za Tvoji službu.

V příštím čísle představíme další dvě služby ve farnosti. O které konkrétně půjde, to zatím prozrazovat nebudeme.

Vybrané aktivity farnosti v době vánoční

Slavnostní otevření farního sálu

Díky obětavé práci mužů a žen naší farnosti máme krásný prostor pro slavení mší svatých v zimním období, ale také zázemí pro společné setkávání a další aktivity. Neváhejte a zúčastněte se **dne 27. prosince v 15.00 hodin** jeho slavnostního otevření.

Tříkrálová sbírka 2012

Bud'te štědrí, až k Vám přijdou v **sobotu 7. ledna 2012** Tři králové – děti koledníci. Výtěžek sbírky je určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí a to zejména v regionech, kde sbírka probíhá. Nejméně desetina výnosu sbírky je každoročně určena také na humanitární pomoc do zahraničí. Děkujeme.

Žehnání domů a bytů

Ten samý den jako Tři králové, tedy **7. ledna**, Vás v případě Vašeho zájmu navštíví **otec Vladimír**. Jako minulý rok **bude žehnat naše domy a byty**.

